

[Pürschel.]

Jeg skal saa slutte med at sige, at vi anser det for en vigtig Opgave, at der paa dette meget vigtige og vanskelige Omraade skabes faste Lovregler. Den Tilstand, vi har nu, er jo ikke en saadan, at man kan og bør blive staaende paa det ulovfæstede Grundlag, vi har i Øjeblikket, og vi er derfor villige til i Udvalget at medvirke til at søge at skabe den bedst mulige Løsning af det foreliggende meget vanskelige Spørgsmaal.

Elna Munch: Af flere Grunde er en Lov paa dette Omraade paakrævet, og det maa derfor hilses med Tilfredshed, at Lovforslaget er fremsat. Det var i 1927, den om dette Spørgsmaal nedsatte Kommission afgav Betænkning, og siden den Tid er et Lovforslag paa dette Omraade imødeset med Forventning.

Jeg vil gerne forudskikke den lille Bemærkning, at jeg ikke har deltaget i den omtalte Indstilling fra Tilsynsraadet, og at der derfor burde have staaet, at det er et Flertal af Tilsynsraadet, der har udtalt sig saaledes, som man har citeret. Jeg er ikke helt enig med de andre i Tilsynsraadet i deres Standpunkt.

Paa to Omraader har en Forandring i de nuværende Forhold været paakrævet. For det første er det i Længden uholdbart, at en vitterlig sindssyg Person, som ganske vist ikke er farlig for sig selv og sine Omgivelser i den Forstand, at han ligefrem prøver paa at berøve en af Omgivelserne Livet eller gør faktiske Selvmordsforsøg, men som paa anden Maade er en Trusel for sig selv og for Samfundet, frit kan bestemme, om han vil indlægges paa en Kuranstalt eller ikke, selv raader over, om han skal tages i Pleje eller ej. Og for det andet er det uholdbart, at den paagældende Overlæge ikke kan tilbageholde en Patient, som han af en eller anden Grund anser for ganske ukvalificeret til at slippes ud i Livet, uden at risikere Sagsanlæg og Erstatningskrav fra den paagældende Patient.

Det gøres i § 2 til en Pligt for den sindssyges paarørende at tilkalde en Læge, som skal skønne over, hvilke Foranstaltninger der skal træffes. Saafremt Lægen finder, at det vil være uforsvarligt, at den syge ikke indlægges til Behandling paa et Sindssygehospital eller en Helbredelsesanstalt, enten fordi han er farlig for sig selv, eller fordi Ud sigterne for hans Helbredelse væsentlig vil forringes, hvis Indlæggelse ikke finder Sted,

er de nærmeste pligtige at sørge for Indlæggelsen. Jeg lægger særlig Vægt paa det sidste Punkt; utvivlsomt kunde mange Mennesker være forskaanet for at blive sindssyge for Livstid, hvis man rettidigt havde sørget for deres Helbredelse. Paa andre Omraader har man indset, hvor vigtigt det er at tage Forholdsregler overfor en Sygdom paa det tidligst mulige Stadium. Man er klar over f. Eks., at man fuldstændig kan helbrede saa haarde Sygdomme som Tuberkulose og Kræft, hvis man skrider ind med en Behandling paa Sygdommens tidligste Stadium, men man viger overfor sindslidende Patienter tilbage for i rette Tid paa Sygdommens tidligste Stadium at faa dem taget i Kur, forudsat at de ikke selv ønsker det, og medens man let kan overbevise en Kræftpatient om, at der maa en Kur til, for at han kan helbredes, er det ifølge Sagens Natur overmaade vanskeligt at overbevise en sindslidende Patient om, at han maa tages i Pleje, fordi det netop er karakteristisk for denne Sygdom, at vedkommende ikke ønsker at gøres til Genstand for en Behandling, idet han regner sig for at være den kloge og regner alle andre for at være forkert indstillede. Jeg skal ganske kort minde om et Tilfælde, som jeg har haft Lejlighed til at fremdrage ved en tidligere Lejlighed i dette høje Ting, og som fik et meget sørgeligt Udfald. En ung, forældreløs Mand blev optaget i Huset hos fjernere Slægtninge, som efterhaanden opdagede, at han var vitterlig sindssyg. I lang Tid kæmpede man forgæves for at faa ham anbragt paa et Hospital, men blev afvist, det var fuldstændig umuligt; alt imens plagede han omtrent Livet af sine Omgivelser, og en ældre Slægtning lagde han faktisk i Graven — ikke ved legemlig Vold, for saa kunde man nok have faaet ham anbragt paa en Anstalt, men ved aandelig Vold, om man saa maa sige. Omsider lykkedes det dog Familien at faa ham anbragt paa et Hospital, men paa Grund af disse usikre Forhold for Lægerne med Hensyn til Tilbageholdelsen, og da vedkommende ustandselig pinte og plagede for at komme ud igen, slap man ham ud af Hospitalet, vel at mærke efter at have forhandlet med Familien, som erklærede, at det var den ganske umuligt atter at optage Drengen i Hjemmet, bl. a. af Hensyn til smaa Børn, overfor hvilke han faktisk var en Trusel. Han blev udskrevet og blev omsider med Møje anbragt paa et Opdragelseshjem, og da han her en Dag, i Vrede over, at Forstanderen forlangte af ham, at han skulde udføre noget Have-